

[Poul Hansen (Kalundborg).]

tilvejebringe, havde været meget ønskelig under de nuværende urolige internationale forhold og overfor de vanskeligheder, der ligger foran os herhjemme. Venstre ville imidlertid ikke. Det standpunkt er forståeligt ud fra mange grunde, men det er nok tvivlsomt, om det er rigtigt, set i et videre perspektiv.

Også den højtærede statsministers indbydelse til en såkaldt rundbordskonference om den kommende tids økonomiske lovgivning blev afvist, og ministeren fik hånsord i tilgift fra en stor del af oppositionspresen.

I det hele taget må man sige, at tilkendegivelserne fra venstre og konservative efter regeringsspørgsmålets afklaring har været lidet opmuntrende for samarbejdsmulighederne fremover. Jeg skal i denne forbindelse ganske se bort fra den større eller mindre venlighed, hvormed man mødte de nye ministre, og jeg skal heller ikke hæfte mig ved den helt meningsløse og uværdige kampagne i anledning af, at fhv. handelsminister Krag overtager hvervet som økonomisk rådgiver ved ambassaden i Washington. Det er mere betydningsfuldt, at man stadig argumenterer og agiterer ud fra den forestilling, at der herinde ikke alene er et flertal udenom socialdemokratiet — det er jo ubestrideligt —, men at der også skulle være et flertal for en ganske bestemt politik i modsætning til socialdemokratiets politik. Man har haft så uendelig travlt med at opstille betingelser for regeringen og fortælle den, hvad den blev nødt til, og hvad den ikke kunne tillade sig. For at tage et par af de mere autoritative udtalelser vil jeg her nævne det ærede medlem hr. Aksel Møllers tale i den konservative klub den 19. september og det ærede medlem hr. Erik Eriksens tale i Kundby den 27. september.

Efter „Berlingske Tidende“ sluttede det ærede medlem hr. Aksel Møller sin tale med at sige:

„Vil ministeriet Hedtoft . . . . . virkelig også ønske det konservative folkeparti inddraget i et samarbejde, er vilkårene klare: en fuldstændig omlægning af den økonomiske politik efter de retningslinier, som det konservative folkeparti fik sin valgsejr på.“

Disse udtalelser må dog vist skrives på sejrusrusens regning. Jeg tror så godt om det ærede medlem hr. Aksel Møller, at jeg mener, han selv vil erkende uholdbarheden af de citerede ord. Det kan ikke være hans alvorlige mening, at 27 medlemmer i denne

sal skal kunne diktere ikke alene 59 socialdemokrater, men alle tingets øvrige 122 medlemmer, hvad der skal gøres. Men nu får vi jo høre, om det konservative folkepartis ordfører i dag virkelig vil følge det ærede medlem hr. Aksel Møllers noget anmassende eksempel.

Af det ærede medlem hr. Erik Eriksens tale fremhævede „Holbæk Amtstidende“ bl. a. følgende afsnit med fed skrift:

„Spørger man, hvad der er vor opgave, så svarer jeg:

- 1) at gennemføre den politik, der fik flertal ved valget, og
- 2) at få fjernet den regering, der gik imod denne politik.“

Jeg må spørge igen: Hvad er det for en politik, der fik flertal? Kan det ærede medlem beskrive den og udpege dens flertal? Og når han angiver det som en opgave at fjerne den nuværende regering, vil mange mennesker spørge: Med hvilket formål? Kan de partier, der ikke kunne enes om en regeringsdannelse i september, da gøre det i oktober eller november? Man vil spørge, om det ikke ville være mere nærliggende at komme i gang med arbejdet.

Jeg tror nemlig, at de herrer rigsdagsmænd og redaktører af oppositionen tager fejl, hvis de tror, at der udenfor deres egen kreds er nogen dybtgående misfornøjelse med, at den socialdemokratiske regering fortsætter. De tager fejl, hvis de går ud fra, at befolkningens brændende ønske i dette øjeblik skulle være, at de kastede folketinget ud i en voldsom kamp med dagsordener og alt tilbehør med det formål at få regeringen vædet.

Sandheden om situationen i dag er jo den, at den ejendommelige balance i folketingets sammensætning, som vi oplever, med nøjagtig lige mange på hver side af den traditionelle skillelinie i dansk politik, groft sagt modsvarer en tilsvarende ligevægtsstilling mellem de sociale og økonomiske kræfter her i landet. Vi kan da naturligvis vælge at forskanse os i hver sin skyttegrav og derfra foretage udfald, løbe storm mod modparten eller iværksætte partisankrig, ligesom vi lyster. Sagt på en anden måde: oppositionen har det i sin magt at tvinge regeringen bort, hvis den vil anvende alle kræfter, inklusive retsforbundet og kommunisterne, og der kan så komme en anden regering, som efter dette ikke har ret til at vente bedre vilkår. Det ligger i oppositionens hånd at gøre det politiske arbejde til en erkenvandring, hvis den opretholder det synspunkt, at 59 socialdemokrater repræsenterende 813 000 vælgere og lige ved